

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 7 listopada 2017 r.

Pozycja 218

POSTANOWIENIE

z dnia 20 października 2017 r.

Sygn. akt Ts 73/17

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Piotr Pszczółkowski – przewodniczący i sprawozdawca
Michał Warciński
Mariusz Muszyński,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 25 maja 2017 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej D.M.,

po s t a n a w i a:

nie uwzględnąć zażalenia.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 29 marca 2017 r. (data nadania) D.M. (dalej: skarżący) wystąpił o stwierdzenie, że art. 28 § 1 i art. 30 § 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1749, ze zm.; dalej: k.p.k.) w zakresie, „w jakim uniemożliwiają przed sądem pierwszej instancji udział czynnika społecznego w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości”, są niezgodne z art. 45 ust. 1 w związku z art. 182 Konstytucji.

Skarżący twierdzi, że zakwestionowane w skardze przepisy naruszają prawo do „rzetelnego sądu” i „sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy”, gdyż wyłączają z orzekania przed sądem pierwszej instancji ławników, tj. czynnik społeczny, który obiektywizuje swobodną ocenę dowodów przez sędziów zawodowych.

Postanowieniem z 25 maja 2017 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 12 czerwca 2017 r.) Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej, stwierdziwszy, że podstawą prawną orzeczenia, w związku z którym skarżący łączy naruszenie prawa do sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy (tj. postanowienia Sądu Okręgowego w K. z sierpnia 2016 r.), był tylko 30 § 1 k.p.k., a także, że sformułowane w skardze zarzuty cechuje oczywista bezzasadność. Trybunał zwrócił uwagę na to, że art. 182 Konstytucji stanowi zasadę ustrojową. Został on sformułowany w sposób bardzo ogólny, powierzając ustawodawcy zwykłemu określenie zakresu udziału czynnika obywatelskiego w wymiarze sprawiedliwości, rodzaju spraw oraz etapu postępowań sądowych, w których uczestniczyć mają obywatele. W konsekwencji powołany wzorzec kontroli nie jest podstawą do uznania, że uczestnictwo obywateli w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości stanowi konieczny element

realizacji – wynikającego z art. 45 ust. 1 Konstytucji – prawa do rzetelnego sądu i sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy. Artykuł 182 Konstytucji wprowadza jedynie możliwość uczestniczenia czynnika społecznego w sferze zarezerwowanej dla sądów, nie przesądzając, czy udział obywateli zostanie zrealizowany przez instytucje ławników czy sędziów. Jednocześnie Trybunał nadmienił, że art. 182 Konstytucji może mieć znaczenie dla stwierdzenia naruszenia prawa do sądu w zakresie, w jakim art. 45 ust. 1 Konstytucji określa standardy organów rozpoznających sprawy. Pojęcie „sądu” w rozumieniu konstytucyjnym oraz prawa międzynarodowego oznacza bowiem sąd właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły, w którego składzie orzekającym zasiadać musi, niezależnie od możliwości udziału czynnika obywatelskiego, sędzia lub sędziowie zawodowi.

W zażaleniu złożonym w Trybunale 19 czerwca 2017 r. (data nadania) skarżący, powtórzywszy wywody przedstawione w skardze, wniósł o uchylenie postanowienia Trybunału z 25 maja 2017 r. i przekazanie Trybunałowi sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o zmianę postanowienia przez nadanie skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Pełnomocnik skarżącego zażądał natomiast zwrotu kosztów pomocy prawnej świadczonej z urzędu. Oświadczył przy tym, że nie otrzymał wynagrodzenia „w całości ani w części”.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 30 listopada 2017 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072; dalej: u.o.t.p. TK) skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 37 ust. 1 pkt 3 lit. c w związku z art. 61 ust. 5-8 u.o.t.p.TK). Na etapie rozpoznania zażalenia Trybunał bada przede wszystkim, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

2. Zdaniem Trybunału kwestionowane postanowienie jest prawidłowe, a argumenty sformułowane w zażaleniu nie podważają poczynionych w nim ustaleń i nie zasługują na uwzględnienie z poniżej przedstawionej przyczyny.

3. Postanowieniem z 25 maja 2017 r. Trybunał odmówił nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej, stwierdziwszy, że sformułowane w niej zarzuty cechuje oczywista bezzasadność. Trybunał podkreślił, że z art. 45 ust. 1 w związku z art. 182 Konstytucji nie wynika prawo do rozpatrywania spraw przez sąd pierwszej instancji, w składzie którego uczestniczyć musi czynnik społeczny.

4. Trybunał przypomina, że zgodnie z jego dotychczasowym orzecznictwem, podstawą zażalenia powinien być zarzut dotyczący uchybień, do których – zdaniem skarżącego – doszło przy wydawaniu zaskarżonego postanowienia. Tym samym, zażalenie powinno dotyczyć podstaw odmowy nadania skardze dalszego biegu (zob. postanowienia TK z: 5 grudnia 2013 r., Ts 13/13, OTK ZU nr 6/B/2013, poz. 599; 21 stycznia 2015 r., Ts 35/13, OTK ZU nr 1/B/2015, poz. 16; 7 stycznia 2016 r., Ts 137/14, OTK ZU nr B/2016, poz. 10 oraz 29 maja 2017 r., Ts 10/17, OTK ZU nr B/2017, poz. 85).

5. Trybunał zauważa, że we wniesionym środku zaskarżenia skarżący powtórzył zarzuty, które sformułował w skardze konstytucyjnej. Skarżący nie przedstawił natomiast żadnych argumentów, podważających prawidłowość postanowienia Trybunału z 25 maja 2017 r., a tym samym podstawę odmowy nadania skardze dalszego biegu.

Mając powyższe na względzie, Trybunał – na podstawie art. 61 ust. 8 u.o.t.p.TK – nie uwzględnił zażalenia.